

Arrest

nr. 125 732 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit Shimla, India. Na de 8ste graad ging u naar Dehradun en studeerde u er tot en met de 12de graad. Daarna studeerde u in Haryana nog drie jaar voor verpleegster. U behaalde uw diploma in 2008. Tussen 10 augustus 2009 en 30 september 2012 was u tewerkgesteld als verpleegster in het Sunder Lal Jain ziekenhuis in Delhi. Sinds 2011 was er een Indiase man die u steeds achtervolgde wanneer u van en naar uw werk ging. Op een dag pakte hij u vast en kuste hij u. Hij werd opgepakt door de politie maar daarna weer vrij gelaten. Deze man had ook uw telefoonnummer en hij belde u op. Hij zei dat indien u niet met hem zou trouwen dat hij u zou vermoorden. Omwille van de problemen met deze man nam u ontslag in het ziekenhuis. Daarna vond u ander werk in een klein ziekenhuis. Opnieuw bleef deze man u achtervolgen. U nam wederom ontslag. U ging naar uw ouders in Manali en probeerde daar werk te zoeken. Dit lukte

niet. U zag geen andere uitweg dan het land te verlaten. Op 2 juli 2013 nam u een vlucht vanuit Delhi naar een onbekend land. U werd daarbij vergezeld van een smokkelaar. Hij had voor u een vals Indisch paspoort geregeld met uw foto erin. Vervolgens reisde u vanuit het onbekende land met de trein verder naar België. Op 4 juli 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw RC, uw green book, een gecertificeerde fotokopie van uw geboorteakte, een attest van de women's association, een attest van het ziekenhuis waar u gewerkt hebt, twee diploma's, vijf schoolrapporten en twee attesten van het secundair onderwijs.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 2 juli 2013. U werd geboren in Shimla en ging daar tot de 8ste graad naar school. Daarna verhuisde u naar Dehradun waar u uw secundair onderwijs volmaakte. Vervolgens studeerde u in Haryana voor verpleegster. U behaalde uw diploma in 2008. Van augustus 2009 tot september 2012 werkte u in het Sunder Lal Jain ziekenhuis in Delhi. Nadien verbleef u nog enkele maanden in Manali.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat een Indiase man die u niet kende u sinds 2011 achtervolgde telkens wanneer u op weg was van en naar het werk. U haalde een incident aan bij een brug wanneer deze man u knuffelde en kuste. Hij werd opgepakt door de politie maar later weer vrij gelaten. De man bleef u achtervolgen en zei dat als u niet met hem zou trouwen dat hij u zou vermoorden. De man belde u ook op. Omwille van deze situatie hebt u ontslag genomen in het ziekenhuis waar u werkte. Nadien vond u werk in een ander ziekenhuis maar de man bleef u achtervolgen. U besloot Delhi te verlaten en trok naar uw ouders in Manali. Daar trachtte u werk te zoeken maar zonder resultaat. Daarom besloot u India te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u werd achtervolgd door één bepaalde man. In de CGVS vragenlijst die u invulde met behulp van een tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, en die u voor akkoord ondertekende, hebt u op geen enkele manier naar deze bepaalde man verwezen. U verklaarde algemeen dat u werd lastig gevallen door mannen en dat zij u aanraakten (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). U sprak er duidelijk in meervoud terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS enkel sprak over één man. Indien u werkelijk door één man dermate zou zijn lastig gevallen dat u India diende te ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dat zou hebben gezegd tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS. Wat er ook van zij, indien u al problemen zou hebben gekend met die man is er geen enkele reden waarom u het land diende te verlaten. Het betreft immers een lokaal probleem. U zou zich zonder problemen elders kunnen vestigen zoals in Manali waar de rest van uw familie woont. Uw argument dat u daar geen werk vond is onafdoende, u geeft immers ook geen duidelijke reden waarom dat niet zou lukken. U hebt ten slotte ook blijkbaar geen klacht ingediend tegen deze ene man, of op een andere wijze concrete hulp gezocht van een andere organisatie. Ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u

niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u illegaal naar hier gereisd bent en dat indien u zou terugkeren u direct gearresteerd zou worden (zie gehoorverslag CGVS p.6). Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring illegaal naar hier gereisd te zijn. U verklaarde met een vals Indisch paspoort te zijn gereisd. U kende echter geen enkel inhoudelijk gegeven van dit paspoort. Zo wist u niet op welke naam dit paspoort stond, wist u niet welke geboortedatum en geboorteplaats er in het paspoort stonden en wist u niets over de aanwezigheid van een visum in het paspoort. Het vermoeden rijst dan ook dat u met uw eigen IC bent gereisd. Het is niet geloofwaardig dat u 800.000 roepies zou betalen voor uw reis naar België terwijl u probleemloos op basis van uw RC een IC kunt verkrijgen. Uw verklaring dat u geen tijd had om een IC aan te vragen en niet van plan was om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.4) zijn onafdoende. Voorts verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren omdat uw RC niet meer geldig is (zie gehoorverslag CGVS p.6). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier is dit geen enkel probleem. Na terugkeer naar India kunt u immers uw verblijfsrecht opnieuw opeisen. Tenslotte stelde u niet naar India te kunnen terugkeren omdat die Indiase man u niet met rust zou laten (zie gehoorverslag CGVS p.6). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u werd achtervolgd door één bepaalde man.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India en) bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 800.000 roepies terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen tijd had om een IC aan te vragen en niet van plan was om het land te verlaten overtuigt immers niet.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw RC, uw green book, een gecertificeerde fotokopie van uw geboorteakte, een attest van de women's association, een attest van het ziekenhuis waar u gewerkt hebt, twee diploma's, vijf schoolrapporten en twee attesten van het secundair onderwijs, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) onvoldoende rekening hield met de elementen die zij aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Aldus acht zij de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en in strijd met de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt te hebben verwezen naar de ongelijke behandeling van mensen van Tibetaanse origine en mensen van Indiase nationaliteit, en dit op de werkvloer en op het vlak van contacten met de overheid en geboden bescherming. Volgens haar vallen haar problemen onder de Conventie van Genève indien de overheid bevolkingsgroepen discrimineert en bescherming onttrekt. Verzoekster stelt dat zij bescherming zocht bij de politie en dat deze er niet in slaagde haar te beschermen tegen haar belager. Deze werd gearresteerd doch onmiddellijk vrijgelaten omdat hij Indiaas was en verzoekster Tibetaans. Hieruit blijkt dat de politie discrimineert. Dit blijkt ook uit de informatie van het CGVS. Hierin staat dat Tibetanen soms slachtoffer kunnen zijn van politieagenten die uit zijn op smeergeld. Het is niet omdat Tibetanen niet per se onheus behandeld worden dat dit in concrete gevallen niet zo kan zijn.

Verzoekster stelt dat zij bij de DVZ aangaf dat zij actief was bij de *Tibetan Women Association* (TWA). De politie verhinderde hun manifestaties zodat het recht op vrije meningsuiting is geschonden. Het CGVS gaat op deze mensenrechtenschending door de Indiase overheid, die onder de Conventie van Genève kan vallen, niet in.

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la*

Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu kan vooreerst worden gesteld dat de naam, geboorteplaats en geboortedatum van verzoekster niet worden betwist. Verzoekster is geboren op 10 oktober 1985 te Shimla, in India.

Daar waar de bestreden beslissing aanvat met te stellen dat verzoekster “*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*” beschikt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat dit zo zou zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk over de Chinese nationaliteit beschikt of stappen zou hebben ondernomen om deze te bekomen.

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie), blijkt daarnaast dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 sowieso (*de jure*) Indiaas staatsburger zijn. Gezien verzoekster is geboren in 1985 zou zij aldus *de jure* de Indiase nationaliteit kunnen genieten. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoekster deze nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen.

Verzoekster is daarenboven geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en uit de door haar neergelegde Indiase documenten, met name haar Green book, haar RC en haar geboorteakte, blijkt dat zij noch de Chinese, noch de Indische nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 15: documenten). Integendeel blijkt hieruit dat zij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als haar huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar zij haar vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoeksters land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend.

Verzoekster verwijst naar de belaging door een man waarvan zij in Tibet slachtoffer werd en stelt dat zij hiertegen geen bescherming kreeg of zou kunnen krijgen. Vooreerst dient echter te worden vastgesteld

dat zij met dit betoog volledig voorbijgaat aan de in de bestreden beslissing gedane, terechte vaststellingen dat (i) zij deze belaging ingevolge haar incoherente verklaringen ter zake niet aannemelijk maakt; (ii) indien zij al problemen zou hebben gekend met de man in kwestie, deze problemen lokaal van aard zijn zodat zij zich elders kan vestigen om zich aan deze problemen te onttrekken en zich met dit doel bijvoorbeeld bij haar familie in Manali kan vestigen. Dit blijkt tevens duidelijk uit het gegeven dat zij aldaar nog maandenlang verbleef zonder nog verdere problemen te kennen met haar belager (administratief dossier, stuk 6, p.4). De bewering dat zij er gedurende deze periode geen werk vond is daarbij niet afdoende aangezien aangenomen kan worden dat zij, gelet op haar diploma en ervaring als verpleegster, in de mogelijkheid verkeert om aan werk te geraken en in Manali hoe dan ook beschikt over een familiaal netwerk waarop zij kan terugvallen. Daarenboven toont verzoekster geenszins aan dat zij, zo zij verdere problemen zou ondervinden met haar beweerd belager, zich niet op de bescherming van de Indiase autoriteiten kan beroepen. In tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, stelde zij bij het CGVS eenduidig dat zij nooit klacht indiende bij de politie (*ibid.*, p.5). Uit de informatie van het CGVS blijkt nochtans duidelijk dat, hoewel zij soms slachtoffer kunnen zijn van politieagenten die uit zijn op smeergeld, Tibetanen in India niet per se slecht zouden worden behandeld of benadeeld door de Indiase politie en het gerecht, alsmede dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen in India zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage; administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Mede gelet op deze informatie, mocht van verzoekster minstens worden verwacht dat zij, alvorens de drastische beslissing te nemen om India en haar familie te verlaten, een poging zou doen om bescherming te bekomen vanwege de Indiase overheid. Dat zij naliet dit te doen klemmt nog des te meer daar de politie haar, hoewel zij nooit klacht indiende, in het verleden wel degelijk reeds bescherming bood nu deze haar belager blijkens haar verklaringen tweemaal oppakte (administratief dossier, stuk 6, p.4). Gelet op het voormelde, dient te worden besloten dat verzoekster zich in het kader van eventuele problemen met haar vermeende belager kan wenden tot de Indiase autoriteiten om bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de discriminatie op de werkvloer waarvan verzoekster nog gewag maakt, dient te worden opgemerkt dat deze onvoldoende ernstig is om te kunnen worden gelijkgeschakeld met daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster zelf haalde in dit kader slechts aan dat zij moeilijkere taken kreeg en meer nachtdienst moest doen, hetgeen bezwaarlijk als daden van vervolging of als ernstige schade in voornoemde zin kan worden beschouwd (administratief dossier, stuk 12, p.4). Dit weerhield haar er bovendien niet van om drie en een half jaar haar beroepsactiviteit als verpleegster te blijven uitoefenen. Daarenboven vormde dit voor haar geen reden om haar beroep stop te zetten gezien zij beweerde dit te hebben stopgezet omwille van het aangevoerde probleem van belaging (administratief dossier, stuk 6, p.2, 4). Tevens haalde verzoekster dit gegeven nooit eerder aan als reden voor het verlaten van India of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren. Integendeel stelde zij tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk dat er, benevens haar beweerde belager, geen andere redenen waren waarom zij India verliet en haalde zij deze reden evenmin aan wanneer haar aan het einde van het gehoord werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom zij niet naar India zou kunnen terugkeren (administratief dossier, stuk 6, p.4, 6).

In zoverre verzoekster haar activiteiten voor de TWA en het gegeven dat zij niet mochten manifesteren in het onderhavige verzoekschrift naar voor schuift als reden waarom zij niet terug kan naar India, dient te worden vastgesteld dat zij dit nooit eerder als reden aanhaalde. Integendeel gaf zij in de vragenlijst aan dat haar vrijwilligerswerk voor de TWA niets met haar problemen te maken had (administratief dossier, stuk 12, p.4), stelde zij tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk dat er, benevens haar beweerde belager, geen andere redenen waren waarom zij India verliet en vermeldde zij deze reden evenmin wanneer haar aan het einde van het gehoord werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom zij niet naar India zou kunnen terugkeren (administratief dossier, stuk 6, p.4, 6). Dat zij *post factum* alsnog opwerpt dat zij ingevolge haar vrijwilligerswerk voor de TWA en ingevolge het fnuiken van haar recht op vrije meningsuiting niet zou kunnen terugkeren naar India kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien brengt zij geen informatie bij ter adstructie van haar betoog ter zake. Zij toont niet aan dat het hen daadwerkelijk werd verboden te manifesteren. Evenmin toont zij aan dat haar recht op vrije meningsuiting dermate werd of zou worden ingeperkt dat er in haar hoofde sprake zou (kunnen) zijn van ondergane vervolging of ernstige schade of van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar India.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid, onderneemt niet de minste poging de hierin opgenomen motivering te weerleggen en brengt geen elementen of argumenten bij die een ander licht zouden kunnen werpen op de concrete motieven aangaande de mogelijkheid tot

terugkeer naar India waarover zij beschikt, de bescherming die zij aldaar geniet en het verblijfsrecht dat zij aldaar weer kan opnemen. De motieven ter zake vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Bovendien vinden deze andermaal bevestiging in de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage).

De overige, door verzoekster neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 15: documenten).

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER